

[Sigsgaard.]

Enkelte i fagbevægelsen har længe ytret stor betænkelighed ved fællesmarkedet. Nu er også Hans Rasmussen og LOs formand begyndt at lufte nogle betænkeligheder. Det er sandelig ikke for tidligt, at man vågner op. Vi må så håbe, at betænkelighederne er reelle, og at de ikke kun er offentliggjort for at berolige de stadig flere lønarbejdere, der er ved at erkende, at fællesmarkedet ikke er en forening for lønarbejdere, men et redskab for storkapitalen.

Fællesmarkedet må ses i en stor sammenhæng. Det er tænkt som den økonomiske basis for NATO i Vesteuropa. NATO og fællesmarkedet skal tilsammen stive industristaterne af indadtil over for de stadig mere urolige lønarbejdere og de socialistiske tendenser i det hele taget, og udadtil skal de sikre vestens fortsatte magt over og udplyndring af udviklingslandene. Dette fremgår klart af NATOs ministermøde i december. Her deltog ikke bare udenrigs- og forsvarsministrene, men også finansministrene. De vedtog en anbefaling om økonomiske forbindelser mellem NATO-landene, refereres det i Tidsskrift for Industri fra 15. marts i år. Tidsskriftet refererer også communiquéet fra ministermødet, der indeholder en anbefaling mod inflation. Det hedder heri:

„Forsamlingen anbefaler alle NATO-medlemmernes regeringer, idet man må undgå så drastiske skridt, at det kunne medføre bagslag,

a) at vedtage effektive begrænsninger for at holde pris- og lønstigningerne på et antageligt niveau,

b) at iværksætte trinvis, men fast, en ansvarlig skatte- og pengepolitik for at bringe forbrugspresset på linje med deres produktionskapacitet.“

NATO blander sig altså direkte i medlemslandenes økonomiske politik. NATOs resolution anbefaler direkte at holde lønningerne og forbruget nede. Det er uægtelig stærke modstandere, lønarbejderne har, når de prøver på at få lidt mere i posen; de har ikke bare regeringen, men også NATO og OECD. Det er såmænd ikke så mærkeligt, at Thomas Nielsen ikke kunne hamle op med sådan et trekløver.

Stillet over for alt det negative, der med rette kan siges om fællesmarkedet, siger til-

hængerne tit: ja men husk, at fællesmarkedet er på vej til at blive en tredje verdensmagt imellem USSR og USA, og vi vil jo så gerne løsgøre os fra USA. Den påstand om den tredje magt er ikke rigtig. Der er begrænsede og kortsigtede uoverensstemmelser mellem fællesmarkedet og USA; men det afgørende er for det første, at de på lang sigt har sammenfaldende interesser, og for det andet, at USA i stadig højere grad dominerer og bestemmer fællesmarkedets politik. Det kan USA gøre, fordi de amerikanske investeringer i fællesmarkedet er så voldsomme. Fra 1958 til 1966 steg de samlede amerikanske investeringer i fællesmarkedet fra 1.680 mill. dollars til over 7.000 mill. dollars, og det var næsten en dobbelt så stor stigning som for de amerikanske investeringer i alle andre lande. Allerede i 1964 kontrollerede amerikanske foretagender næsten 40 pct. af Vesttysklands olie og mere end 40 pct. af Frankrigs telegraf-, telefon- og elektroniske industri og også dets datamaskineindustri.

Europa og særlig fællesmarkedet er i visse henseender ved at være lige så meget en amerikansk neokoloni som visse lande i Asien og Afrika. Fællesmarkedet er altså USAs stærkeste udenlandske bastion, og det kan som nævnt belægges med tal. I parentes bemærket er den udenlandske økonomiske indflydelse på den danske industri forholdsvis beskeden, ikke ubetydelig, men forholdsvis beskeden i forhold til fællesmarkedet og f. eks. også i forhold til Norge, men det kan jo hurtigt ændre sig.

Af alle disse grunde er VS imod medlemskab af fællesmarkedet. Nogle forlanger et alternativ. Man kunne sige, at det bedste alternativ til ja til fællesmarkedet er nej til fællesmarkedet. Det kan ikke være socialisters opgave at fremlægge alternativer til alle de dårlige løsninger på kapitalismens problemer, som de gamle partier finder på at foreslå. Kapitalismens problemer kan på lidt længere sigt ikke løses. For socialister er opgaven at afskaffe undertrykkelse og udbytning og udplyndring, dvs. afskaffe kapitalismen. Det er et led heri, at arbejderne får størst mulig indflydelse på deres arbejdsforhold, at lønmodtagerne i det hele taget får en øget indflydelse. I fællesmarkedet vil denne indflydelse blive formindsket,